

Scénář k audioreportáži

Zpracovali: Amálie Křečková, Valentýna Urbánková a Petr Švorc ze ZŠ Jednička Jičín

Pamětník 1:

„Okna, nesmělo být vidět z venčí, že se svítí, to musely být tak zatemněná okna a dávaly se i peřiny.

Nesmělo se nikde volně chodit, aby nás ti Němci nezastřelili a aby si nemysleli, že proti nim něco chystáme.“

Amálie 1:

Vzpomíná Božena Urbánková. Bylo jí 11 let, když válka začala. Život za války nebyl vůbec jednoduchý. Například i zabíjačky se musely dělat tajně, v noci. Jinak by se musela velká část prasete odevzdat.

Valentýna 1:

Hrála si s kamarádkou na dvorku. Prase, co tam bylo, začalo těžce dýchat. Vědělo se, že má kýlu. Muselo se hned zabít, aby se maso dalo jíst.

Pamětník 2:

„Roman, táta její byl doma tak pro něj přišel, vzal kladivo, kovářský, takový velký no a já mu na tom praseti nakreslila, kde má bouchnout. Tak to tak udělal a prase se natáhlo, já jsem to píchla, aby vytekla krev, no tak pak se voda zavařila v pařáku, venku a pak jsme ve stodole to zrychtovaný řetězy, tak se to dalo pěkně pověsit a v té vodě se opařilo, a pak tím řetězem ty chlupy, ty žíně všechny sjely. A tak teda ti sousedi, ty Pavláskovi, to zjistili, to byla vůně, když se vařilo a udali to estébákům (1. verze pro prezentaci) – Němcům (2. verze na web) A oni, to byl můj strejček – mamčin bratr a oni ho pozvali už jako k výslechu do Prahy na Strahov a teď do toho začaly houkat sirény-Nálet! A ten člověk, co s ním byl, tak mluvil německy za něj, a ještě se to rozhoukalo, že všichni šli do krytu a on odešel taky a oni potom na něj nějak zapoměli, když bombardovali Prahu.“

Valentýna 2:

Jedno z prvních zaměstnání mojeji babičky byla práce poštovní doručovatelky.

Pamětník 3:

„Práce na poště byla taková, měla jsem svoje kolo, ustrojení mě dali od pošty, protože jsem byla malá a taška nesměla vážit víc než patnáct kilo, protože ty časopisy byly hrozně těžký a do školy jsem nosila časopisy pro děti: Ohníček, Pionýr. Pro učitele to byli: Život strany a takovýhle poučný vydání, pro učitele, aby se poučili.“

Amálie 2:

Další práci paní Urbánkové byla práce v kravíně v místním JZD. I tam bylo znát, že v té době byl komunistický režim. Ten se projevoval v každodenním životě.

Valentýna 3:

Například když moje babička Božena podestýlala kravám slámu, tak její kolegyně, která byla manželkou předsedy JZD se o slámu nechtěla dělit.

Pamětník 4:

„Ta paní Malátová si toho nahnula sama nejvíc a mně tam zbyla jenom malá hromádka, no tak já, když jsem začala podestýlat, tak jsem šla a z tý její hromady jsem si normálně brala, a to bylo zle.“

Petr 1:

Po téhle situaci si paní Urbánkovou zavolał hlavní zootechnik k sobě do kanceláře.

Pamětník 5:

„Paní Urbánková vy jste se prej vysmívala komunistům a já povídám: Jo a proč?! No Malátová říkala, že jste se jim vysmívala, a tak jsem mu to vysvětlila a on mi řekl: Víte, co by to znamenalo, kdybych to řekl dál?!“

Valentýna 4:

V dnešní době by to neznamenal nic, vtipy na politiky jsou dneska běžné. A co by se ti stalo, babi?

Pamětník 6:

„Že by mě zavřeli!“

Amálie 3:

A co si paní Urbánková myslí o tom, jak se žije dnes?

Pamětník 7

„Já si myslím, že dneska je líp, všechno obzvlášť ty děti, když vidím, co všechno mají na sebe, takovou velkou aktovku všichni nosí.“

Valentýna 5:

Na závěr nám babička řekla, co by vzkázala nám, naší generaci.

Pamětník 8:

„Abyste se učili, to je základ, protože dneska, když to vím podle sebe, že jsem se měla učit líp.“